

סוף סוף מממנת

מורה

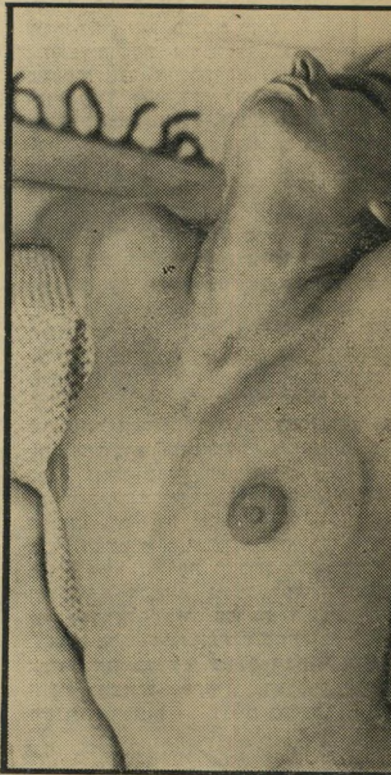

אובטיה אשוחתפת היא מנט מרכזי בסרטו החדש של דויד אבידן.

הידיים-ידי אבידן

טורח המ' שורר דוד אבידן להסביר בכותרת לתמונה זו, בה הוא נראה בחברת הגראפיקאית לילית לאסלו שהיא כוכבת-הפירוס של סרטו השלישי של המשורר דויד אבידן.

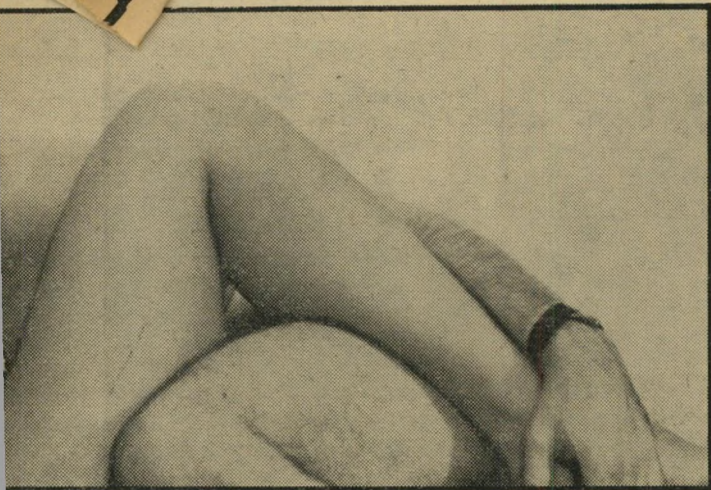
למעלה מ-20 שנה היה הקולנוע הישראלי צריך להמתין עד שיבוא דוקא משורר צעיר ויצעיד אותו צעד אחד קדימה, בכיוון אליו שותף הקולנוע הערמי כולו. מה שלא העז לעשות אף איש קולנוע ישראלי, עשה המשורר דויד אבידן. סרטו הקצר השלישי, מין, עלול להיראות בטעות כמוצר של מגיפת הפורנו הדנית, ללא נטבע עליו החותם "סרט אמנותי" בשל העובדה שיצר אותו משורר שהוא גם צייר, מלחין ופילוסוף לעת מצוא.

אולם לא די בחידוש המפכני זה של אבידן. הוא הגדיל לעשות. לא די שיצר סרט נועז בתפיסתו ובצילומיו, שניתן לשייכו למדף סרטי המחתרת, אלא שהוא יצר אותו כסרט ממוסד לכל דבר — ביאשורו, תמיכתו ועידודו של הממונה על הסרט הישראלי במשרד המסחר והתעשייה. וזוהי למעשה המהפכה האמיתית, היחידה אולי בתולדות הקולנוע הישראלי מאז קיומו: ממשלת ישראל מימנה וסייעה להפיק סרט העלול להיראות בעיני פוריטאנים צריאופק, שאינם מעודכנים במגמות החדשות של הקולנוע, כסרט פורנוגראפי.

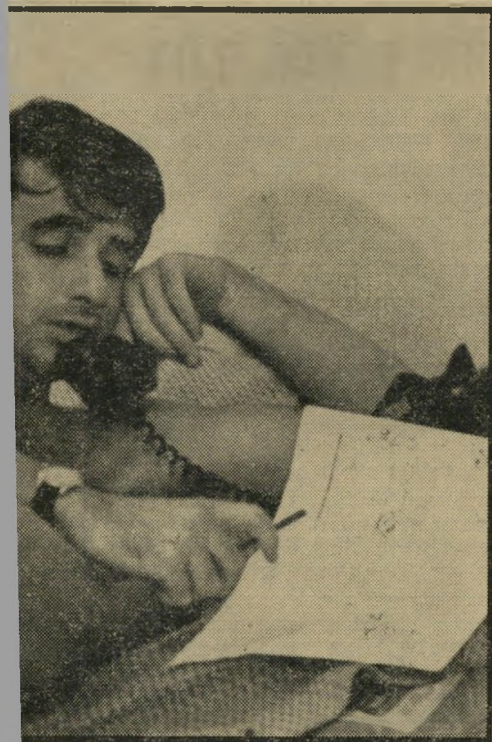
מישגל

עקרוני

סרטו של אבידן הוא אמנם סרט קצר, באורך של 27 דקות בלבד, אך למ הוא אינו שייך לקטיגוריה של הסרטים הקצרים. זהו סרט שצולם ב-35 מ"מ, ביצבע, בהשתתפותם של תריסר וחצי שחקנים, שהדמות הבולטת ביניהם הוא כמובן אבידן עצמו, האחראי גם לתסריט, להפקה, לבימוי, לעריכה, לעריכת-הקול ולהיכוור הימוסיקה האלקטרונית המלווה את הסרט. למרות שהסרט נקרא מין ועוסק בעיקרו במין הרי לפי הגדרת אבידן "זה לא סרט מין — זה סרט בשם מין". אין צורך להסתכן בהגדרת הסרט ובתיאורו, כשאשף-ניסוח כמו אבידן עצמו כבר עשה זאת ברבתי ההסבר המלווים את הסרט. בלשונו הוא: "כתב-אישום חריף נגד היחברה הישראלית, עם דגש על המיכאניות של היחסים הבינאנושיים בה ועל היותה מורעלת במיקצבי אלימות רגשית; יש בו כמה מקסעי המין הנועזים ביותר בתולדות הקולנוע האמנותי, לרבות מישגל מתחילתו ועד סופו, עם דגש על הקשר הימיני כזיקה בלתי-אישית ומנוטרלת מפעילות אישית; תיאור מפורט של בעילת מרים הקדושה על ידי רוח-הקודש, עם פרשנות חדשה המציעה בין השאר את האפשרות, כי ישוע בן-יוסף היה אישיות הומוסקסואלית וכי הוא סבל מהסביבן-אדיפי מהופך; הוא קינא באמו על שרוח הקודש באה אליה ולא אליו; יש בו קטע לידה וקטע הזרעה-עצמית, מלכודת-מין הומוסקסואלית, שטומנת נערה לצעיר העוקב אחריה ברוב והדחה קבוצתית למטע ל.ט.ד." או כמו שאבידן עצמו, שאי אפשר להחשוך בו אף פעם בענותנות-יתר, מתאר את קטעי השיא כסרט, בו נראה הוא עצמו בעירום מלא, משגל במצבים שונים את בתי-זוגתו החשופה כסרט. לילית לאסלו: "לצילי מוסיקה קונקרטיבית, המהווה

המשורר דויד אבידן והגראפיקא

תעריב של צעקות, אנחות, נקישות, צלילי מקצה חשמלית, צלילי הצתת גפרורים ופעולת מספריים, מדגימים אבידן ולילית לאסלו, בעירום מלא ובאור מלא, מישגל מפורט, מגוון, פרוע, משובכלל, מסוגנן, מיכני בלתי-אישי — מישגל עקרוני.

זהו מין ללא הקדמות וללא סיומות. ללא רמזים וללא שמאלק, ללא רונך אך גם ללא טיפת ברוטאליות, ללא אהבה אך גם ללא התבהמות, ללא חושניות, אך ללא סטריליות. מין מנותק, מבודד, אך בלתי פורנוגרפי במודגש. קטע שכל הצנוורות בעולם מוזמנות לחזות בו בכל עת, אך שיטוט צנוורה בעולם לא תזכה להרים עליו מספריים ולוא במחיר גניזתו המוחלט של הסרט.

נותן שאנס

לצנוורה

הצד הנשאלת מאריה היא כי צד הצלח אבידן לשכנע את ממשלת ישראל לסייע לו, בעיקר במימון, להפיק סרט מעין זה, שיעורר ודאי סערה ציבורית בישראל? התשובה היא פשוטה. במיסגרת הועדה לעידוד הסרט הישראלי, שליד משרד הימיסחר והתעשייה, הוקם מיפעל לעידוד יוצרים קולנועיים צעירים. כל אדם יכול להיעזר פעמיים בתקציבה של הועדה, פעם להפקת סרט קצר ב-16 מ"מ ופעם, בסכום של 12 אלף ל"י, להפקת סרט קצר ב-

